

Diāna un Vita: bez dejām - nekādi!

Tas, ka mammas vadītājā deju kolektīvā danco arī bērni, nav nekas neparasts. Taču apgrieztā kārtībā jau ir pieskaitāma neparastumiem. Un tā ir noticis Dobeļē, kur Dobeles kultūras nama vidējās paaudzes deju kolektīvu «Dzīpars» prasmīgi vada DIĀNA GAVARE, bet tajā deju viņas mamma VITA GAVARE.

Tas tā vienkārši ir

- Mēs abas esam pieradušas, ka tas tā vienkārši ir, - saka Vita. - Jā, Diāna ir prasīga, un mēs «Dzīparā» cienām viņu, lai gan esam vecāki. Viņa mūs māca, un mēs viņā ieklausāmies, jo viņa spēj iemācīt vairāk, nekā mēs pašlaik varam. Mēs to ļoti novērtējam.

- Kā mammai nav gribējis kādreiz kaut ko pateikt vai aizrādīt?

- Nē, nevienu brīdi. Kolektīvā mēs visi viņu respektējam - es arī.

Abu mīlestība uz deju ir sākusies visai līdzīgi. Vitu, kad viņai bijuši četri gadi, dejojot uz «Bumbulišiem», kurus tolaik vadīja Sandra Liepiņa, ir atvedusi mamma. Loģisks ir bijis turpmākais ceļš: skolas kolektīvā pie deju skolotājas Maijas Lucaus, tad - jauniešu deju kolektīvs «Drīziņš».

- Piedzima Diāna un dēls Ēriks, un tad bija ilgāka pauze. Diānai bija trīs gadi, kad viņa sāka dejojot Dobeles pilsētas kultūras namā, «Bumbulišos», arī pie Sandras Liepiņas, tad sekoja skolas kolektīvi. Kad Diānai bija 13 gadu, abas atkal atnācām uz Dobeles kultūras namu. Es - dejojot jau «Dzīparā», viņa - «Drīziņā», un paralēli Diāna brauca uz Agra Daņiļeviča deju skolu Rīgā, - stāsta Vita.

Diāna atceras, ka pats pirmais darbs saistībā ar deju bijis Naudītes pamatskolā, kad Artūrs Tabors palīdzis palīdzēt vadīt hip hop deju grupu. Diāna tad vēl mācījies 9. klasē, taču laikam ir saskatītas viņas spējas saorganizēt citus dejai. Diāna uz Naudīti tolaik braukājusi ar autobusu un pirmajam koncertam dejojotajiem sapirkusi dzeltenus T kreklus, lai izskatās kā komanda.

«Drellīši» un «Dzīpars» - sirdij tuvāki

- Kā repetitore sāku palīdzēt Gintam Baumanim, un tā tas aizgāja arvien plašāk, - stāsta Diāna. - Sāku strādāt ar bērnu deju kolektīvu «Drellīši», tad Gints ieteicās, ka es varētu palīdzēt viņam vadīt deju nodarbības arī jauniešiem «Drīziņā». Sekoja «Dzīpars» un vienu brīdi arī senioru deju kolektīvs «Dobelnieki».

Mēs ar Gintu ļoti cieši strādājām kopā, un, kad viņš 2019. gadā aizgāja aizsaules ceļos, es pārņēmu viņa darbu. Bet viss nav pagūstams, it īpaši, ja gribas to izdarīt pēc iespējas labāk un ar pievienoto vērtību. Slodze ir ļoti liela. Pēc pār-

domām nolēmu turpināt strādāt ar diviem kolektīviem - ar «Drellīšiem» un «Dzīparu».

Jā, sākot vadīt «Dzīparu», nebija viegli, bet visi sapratām, ka būs vien jāsadarbojas, ja gribam tikt uz priekšu. Ir jāsadzīvo, jāuzklausa citam citu. Ir bijušas reizes, kad bružājāties un rīvējāties, bet nekas, tā mēs visi mācījāties - gan dejojot, gan es. Un ļoti lēnām «sarīvējāties» uz pareiza ceļa.

Vita piebilst, ka Diānu izvēlējās arī «Dzīpars»: - Kolektīva vadītāju nevar tā vienkārši piešķirt kultūras nams. Vadītājam ir jābūt tam cilvēkam, ar kuru kolektīvs var saprasties, sastrādāties, kurš dejojotajiem patīk. Diāna visu laiku bija strādājusi ar mums, un mēs viņu uzrunājām...

Lielais izaicinājums - «Rotaļa»

VEF Kultūras pils tautas deju ansamblis «Rotaļa» ir bijis Diānas nolūkots jau no bērnības, vērojot filmu «Vella kalpi», kur Aijai Baumanai, ansambļa bijušajai mākslinieciskajai vadītājai, ir čigānietes loma. Rīgā studējot, Diāna devoja arī «Rotaļā» pie Ginta Baumaņa. Tad pienāca brīdis, kad Gints deva viņai iespēju arī «Rotaļā» palīdzēt kā repetitorei. Latiņa šeit ir augsta, jo «Rotaļa» ir viens no Latvijā spēcīgākajiem un meistarīgākajiem deju kolektīviem, kas daudzkārt ar panākumiem ir pārstāvējis Latviju starptautiskos tautas mākslas un deju festivālos un konkursos.

- «Rotaļa» man ir ļoti liels izaicinājums. Kādu brīdi šķita, ka man pašai vēl tajā ir jādejo. Tas man bija liels pārdzīvojums, kad sapratu, ka tajā brīdī es nolieku malā to, ko vēl tik ļoti gribu darīt, - dejojot.

Man bieži uzdod jautājumu, kā tad ir, un es saku - jā, «Rotaļā» pašlaik ir mani vienaudži, mani draugi, ar kuriem es iepriekš dejojām kopā. Bija koncerti, jautras ballītes un viss pārējais...

Un tagad es viņiem vienmēr atbildu, ka «Rotaļa» ir vislabākais kolektīvs pasaulē. Mums nav saņācis neviens milzīgs kašķis, nav bijis nesaprašanās vai neticības no abām pusēm. Dejojotāji ir ļoti tolerantī, ļoti iecietīgi, un mēs saprotam, uz kurieni mēs ejam.

- Vai nebija bail pazaudēt tik augstu uzcelto latiņu?

- Protams, bija. Tāpēc nācās domāt un joprojām domāju, kas man ir jādara. Viens bija pavisam skaidrs jau sākumā - vai dejojotāji man noticēs un nāks līdzī. Ja tā

būs, nekas nemainīsies un latiņa nenokritīs. Es neko neizdarītu, ja mums nesapasētu.

- Kā izdodas same nedzēt laiku starp kolektīviem?

- Visas piecas «Drellīšu» grupas, «Dzīpars», «Rotaļa» un «Rotaļa XO» - tie ir četri kolektīvi. Pirmdienas, trešdienas un piektdienas ir veltītas «Rotaļai», otrdienās un ceturtdienās esmu Dobeļē, bet maniem «Rotaļas XO» vidējās paaudzes dejojotajiem mēģinājumi notiek svētdienās. Tā ir viņu gribēšana, un es jau arī pieradu pie šāda ritma. Tās ir garas darbadienas, un tas ir mans pamatdarbs.

Gan jau pienāks laiks...

Jau pavisam drīz Rīga iedimdsies lielajos Dziesmu un deju svētkos. Uz «Daugavas» stadiona laukuma, Mežaparka estrādē un arēnā «Rīga» būs arī visi Diānas kolektīvi. Deju kolektīvu repertuāra pārbaudes skatēs it visi ir ieguvuši augstākās pakāpes diplomus, bet «Rotaļai» rīt īpaši svarīgs notikums - labāko deju kolektīvu fināla skate - konkurss.

Kā saskaitījusi Diāna, viņa pati kā dejojotāja ir piedalījies trīs skolēnu Dziesmu un deju svētkos, un pašos pirmajos dejojotāji uz laukuma vēl kopā ar mammu, tad vēl ir trīs Vispārējie latviešu Dziesmu un deju svētki.

Šajos svētkos Diāna nedejos, lai gan ļoti gribētos gan. Viņai ir citi pienākumi - viņa būs virsvadītāju asistente un sadarbosies kopā ar Jāni Purviņu, Jāni Ērgli, Guntu Skuju un Ilzi Mažāni. Kā stāsta Diāna, asistents ir cilvēks, kas ievēro visu, kas notiek uz laukuma, pamana katru sikumu - kāds nelīdzinās, kāds kaut ko nesaprot un ir apmaldījies - un to novērš. Un, ja gadījumā virsvadītājs ir kaut kur aizkavējies, ir jābūt spējīgai pārņemt vadību un turpināt mēģinājumu.

Pirmā pieredze gūta jau 2015. gadā, kad Diāna bija Ginta Baumaņa asistente viņa deju blokam skolēnu Dziesmu un deju svētkos.

Diāna un Vita Gavares svētku koncertā Dobeļē.

- Droši vien kādreiz arī pati būsi svētku virsvadītāja, vai ne?

- Gan jau pienāks laiks, nevaļag skriet pa priekšu...

Protams, Diāna mēģinājumu un svētku laikā savas aizņemtības dēļ nevarēs būt klāt katram savam kolektīvam, taču viņai ir labi palīgi - arī profesionāli asistenti. Kā stāsta Diāna, katrā kolektīvā ir komanda, kas rūpējas arī par sadzīvīskām lietām. «Rotaļā» tā ir valde, «Dzīparā» - prezidente (un tā ir viņas mamma) kopā ar «padotajiem». «Drellīšos» aktīvi darbojas mammas, kas dara to, kas viņām varbūt pat nebūtu jādara. Bet viņas redz, ka Diānai ir citas lietas darāmas, un grib viņu atslotot.

- Katri svētki ir atšķirīgi, - saka Diāna. - Man šķiet, ka šie būs ļoti skaisti. Visas deju programmas, kur piedalāties, ir interesantas, piesātinātas un katra iznes savu stāstu.

Diānu dēvē arī par talantīgu jauno horeogrāfi, un viena no viņas radītajām dejām būs redzama latviešu skatuviskā dejas koncertprogrammā «Balts» arēnā «Rīga». Deju «Es tev došu skaistu sētu» izdancos arī «Rotaļa».

Sapņu komanda

- Kad sāki Diānu vest uz bērnu deju kolektīvu, vai ienāca prātā, ka viņa kādreiz kļūs par deju kolektīvu vadītāju un, iespējams, arī par lielo deju svētku virsvadītāju? - jautāju Vitai.

- Atceros, ka mani gandrīz ar varu bija jāvelk uz deju pulciņu, bet Diāna gāja labprāt. Arī, kad

skatījāties deju koncertus, viņa stāvēja maliņā un devoja līdzī. Viņai ļoti patika dejojot! Un citādi tad jau nevar būt.

Sākumskolas laikā devoja arī dēls, bet tad virsroku pārņēma ritenbraukšana.

- Jau daudzus gadus esi «Dzīpara» prezidente. Kāds pašlaik ir kolektīvs?

Kā saku, pašlaik tas ir mana sapņu komanda. Katra vadītāja un prezidenta sapnis. Esam kopā 25 - 12 puīšu un 13 meitu. Tagad ir tā, ka neviens jauns dejojotājs nav jāpierunā un jāvelk uz kolektīvu. Tieši otrādi - piezvana un jautā, vai varētu nākt dejojot. Ļoti patīkot kolektīvs. Tas, manuprāt, ir lielākais piepildījums, ja vari redzēt, ka kolektīvs skaisti atjaunojas. Man ir ļoti liels prieks par "Dzīparu".

- Tūlīt jau jāpošas uz Rīgu, uz svētkiem.

- Jā, tie man vienmēr ir lieli svētki. Tā ir kopā būšana ar tūkstošiem citu dejojotāju - līdzīgi domājošiem, draudzīgiem cilvēkiem. Tās ir savilņojošas emocijas, milzīgs prieks un gandarījums. Tas ir veids, kā es varu parādīt to, cik svarīga man ir Latvija.

Anita Banziņa

Foto no ģimenes albuma

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par lappuses saturu atbild raksta autors